

Žak Šese

**POSLEDNJA LOBANJA
MARKIZA DE SADA**

ROMAN

Prevela s francuskog
Olja Petronić

KARPOS
2019

Tu toplotu proizvode isparenja sa izvora ključale vode, čiji dim, prianjajući za zidove, te zidove pre-mazuje raznim slojevima šalitre i sumpora. Bilo bi teško dugo držati ruku na mestu sa kojeg izbija para, toliko je jaka bila toplota. Taj sumpor je neizrecivo prodoran, izjeda i troši sve što dotakne. To lako iskusite ako ga ponesete u papiru u džepu; gotovo je sigurno da ćete, kada stignete kući, otkriti da je papir spržen. Nikada ne smete rizikovati sa željom da ga pošaljete u pismu, ono bi neminovno bilo sprženo kad stigne na odredište.

D. A. F. de Sad
Voyage à Naples

I

Kada ova priča počinje, u leto 1814. godine, Donasjen Alfons Fransoa, Markiz de Sad, već jedanaest godina je zatvoren u Šarantonu, u departmanu Val-de-Marn, na jugoistočnoj granici Pariza, u dom za umobolne koji se nalazi pod pomnim nadzorom Ministarstva unutrašnjih poslova. Gospodin de Sad je debeo, pritisnut svim onim bolestima koje je život pun pustolovina, boravaka u zatvoru, opscenosti i skandalozne mašte nagomilao u njegovo pokvareno telo, istovremeno žeženo i spolja i iznutra.

Ljude neće začuditi, s obzirom na sramnu egzistenciju tog čudovišta, to što mu je kraj bio ružan kao i život. Pa će poželeti da surovost koju je u njemu ispoljio posluži kao primer, čak upozorenje, kako ljudima iz policije i organa prinude, na njihove štićenike prema kojima se previše često preblago ophode, tako i vrlim ljudima, koji će u tome pronaći materijal za razmišljanje o uvek mogućoj pretnji nedostojnošću i propadanjem duša.

Zgroziće se ili će se uplašiti. Ali kakva god bila njihova reakcija – osuda, užasnutost, ili čak poremećenost kod onih koje zlo proganja (ili, još gore, već ih je osvojilo), priznaće da su poslednji meseci Markiza de Sada, koga su neki bez stida i srama nazvali „božanskim“, od iste ogavne vrste kao i čitav njegov bedni životni put. I često ga prevazilaze po zbiru poroka. Stari ludak je luđi od mladog ludaka, to je poznato, šta onda reći o ludaku koji nas zanima, kada zatvorenost sabija njegov gnev sve dok on ne eksplodira u mnogo gadnih scena?

Pomoću tih scena mi ovde slikamo sliku, u nadi da će taj prizor delovati na svest naših čitalaca kao odurno strašilo, ono što svakako odvraća od takvog ponašanja.

Žak Šese

Divićemo se i novim momentima i kobnim peripetijama lobanje tog razbojnika, nakon što njegova raka bude otvorena tokom „pretumbavanja“ na groblju u Šarantonu. Samo podvizi te relikvije, predmeta prokletog po uzoru na svog nekadašnjeg vlasnika, bili bi dovoljni da se proceni opasnost kojoj je takav čovek mogao da izloži društvo, čak i nakon smrti i osude na pakao.

II

Dom u Šarantonu, desno krilo, drugi sprat, zora 2. juna 1814. Nebo je narandžasto nad Parizom, oblaci se vuku, teška sparina vlada u sobi u kojoj se jedan starac budi u znoju. Čovek koji izranja iz sna baš danas puni sedamdeset četiri godine i još uvek je upečatljivog izgleda i lep, mada mu se maska zgusnula i osušila. Obrazi pocrveneli, bucmasti, nos kratak i bubuljičav, debeo vrat, ali bledoplavo oko baca snažan plamen na besprekorni red u prostoriji. Grudi su ćosave, izrazito crvene kao vulkan pred erupciju pod vidljivim venicama u raskopčanoj noćnoj košulji. Stomak obrazuje čvrstu, adipoznu, pegavu masu, kao napetu iznutra žarkom voljom; polni organ skromne veličine pod naboranim i bubuljičavim stomakom, ali pozamašni testisi, snažno povezani, čine neobično postolje, poput dvostruke glave okamenjene u lavi, pod malim polnim organom koji štrči.

Noge u noćnim čarapama takođe su debele, naduvene od proširenih vena, kolena perutava, mala stopala neobično čista. Čovek sada pravi nekoliko koraka, hvata nokšir na komodi i može se primetiti držanje što ga to ostarelo i glomazno telo ipak nameće čitavoj osobi, držanje u kojem se sabiraju pokretljivost i energija uočljive čak i iz daljine, poput nekog vrelog električnog fluida.

Savladan tom maskom i tom teskobnom spoljašnjošću – već se u tri navrata sreo sa ovom ličnošću i, iako ima sve potrebne dozvole i preporuke – posetilac, kojem nije promaklo ništa od burnog života i gnusnog dela zatvorenika-štićenika ovog doma, nekoliko sekundi okleva pre nego što mu pokuca na vrata. Zato što je taj štíćenik doma bio osuđen na smrtnu

Žak Šese

kaznu, begunac, spaljen u vidu lutke, spasen, bačen u zatvor u Eksu, u kulu zamka Vensen i u Bastilju, otpadnik, bezbožnik, nasilnik, sodomit, hulitelj i osumnjičen za incest, zatvoren do kraja života u Dom u Šarantonu sa ludacima, besomučnima, kako bi društvo poštenih ljudi bilo sačuvano od ideologija, teza, škakljivih književnih izuma i neprekidno ponavljanih izopačenih dela ovog razbojnika. Donasijen Alfons Fransoa, Markiz de Sad, pisac, filozof, neprijatelj Boga, kriv za ogavne zločine nad mladim devojkama i ženama, zlostavljač dečaka, skrnavitelj hostija i ritualnih predmeta.

III

U Šarantonu, gospodin De Sad uživa neke povlastice zahvaljujući svom rangu i penziji što mu je nerado isplaćuje njegov sin Klod-Arno, iz svog zamka u Konde-an-Briju. Soba koja se produžava u biblioteku. Pogled na zelene predele, drveće, u daljini svetluca Marna. Posete dozvoljene. Od avgusta 1804. godine, njegova ljubavnica Mari-Konstans Kene dobila je od direktora ustanove dozvolu da mu se pridruži i smeštena je u susjedni apartman, a gospodin De Sad je predstavlja kao svoju vambračnu kćerku.

Tog jutra 2. juna 1814. godine u deset i trideset posetio ga je opat Flere, koja mu je bez ironije čestitao taj sedamdeset četvrti rođendan. Opat Flere, „prepredenjaka sa tonzurom“, kako ga naziva gospodin De Sad; ambiciozan sveštenik, nedavno izašao iz semeništa u Dižonu, godinu i po dana sveštenik u zatvoru Sveta Pelagija, potom lični sekretar opata Montesquja, Ministra unutrašnjih poslova kralja Luja XVIII, koji ga šalje u Šaranton da nadzire određen broj dobrostojećih štićenika doma, a posebno Markiza de Sada. Koji do očajanja dovodi ministra otkako je dobio jedno potkazivačko pismo od novog direktora Doma.

Šta se dogodilo u Šarantonu? Bivši generalni direktor, g. De Kulmje, i sam čovek razvratnog načina života i naklonjen markizu – ohrabrio je postavljanje i stvaranje njegovih pozorišnih komada, kao i njihovo tumačenje iz usta velikih bolesnika i ludaka u okrilju same ustanove, te podržao smeštanje gospođe Kene kod markiza – Kulmje je, dakle, penzionisan i zamenjen gospodinom Rulak de Mopaom, tupom, uskogrudom, ledenom ličnošću, spremnom da puzi pred režimom

kako bi se ugurala na to mesto. Korisno sredstvo? Ukazati svojim gazdama na šticienike za koje zna da su sumnjivi. Krajem maja 1814. godine upućuje opatu-ministru Monteskjuu izveštaj na šest strana o svom na po zlu slavlom šticieniku. Stvari su se od tada ubrzale. Već 21. oktobra Monteskju traži od generalnog direktora policije stroge mere protiv gospodina De Sada, koji „u ovom trenutku uživa slobodu koju koristi na najštetniji način. Piše, daje da se u kući umnožavaju njegove nove tvorevine, dostojne, kako su mi rekli, onih što su mu donele tako nesrećnu slavu. Ti bi spisi mogli da kruže među bolesnicima: lako je pojmiti kakav bi utisak mogli da ostave na pojačanu ili oslabljenu maštu.“

U međuvremenu, opat Flere ima zadatak da istražuje o markizovom duhu, načinu života i zdravstvenom stanju. Duha što se tiče, opat nalazi da osumnjičeni ima veoma bistru glavu, ali silovito okrenutu protiv Boga, religije, čitave Crkve i njenih sveštenika. Ništa se nije promenilo. Uvreda se pogoršava.

Tela pak što se tiče, zapažaju se veoma ozbiljne i učestale želudačne kolike nakon obroka, znak teške upale. Stolice vrole i gnojne, hemoragije iz zadnjice – analno krvarenje je u nekoliko navrata prijavio jedan sluga, umoran od toga što mora prečesto da menja stračevu posteljinu. Dodajte tome, kaže prestravljeni sveštenik, astmatični kašalj povezan s nenormalnim izlivima sluzi i ugrušaka – pljuvaonica g. De Sada puna je već ujutru, valja je prazniti tri puta na dan. Da ne pominjemo uzvike, ili životinjske žalopojke, ili krkljanje, ili larmanje, sve to dopire kroz vrata ili zidove ovog besomučnika. Naročito tokom poseta u koje mu nekoliko puta nedeljno, čak i po više puta u jednom jedinom danu, dolazi mlada gospođica Magdalena, kćerka Lekler, stara petnaest i po godina, koja nakon toga izlazi veoma neuredna, u znoju, teturajući se, iz sobe u koju se gospodin De Sad zatvorio sa njom.

Šta se dešava u toj sobi? Sa čime imaju veze zvuci testere, ili turpije za drvo, koji su, takođe je primećeno, dolazili iz te

proklete sobe tokom poseta mlade Lekler? I šta je sa posetama mladog Manijara, dečka za teške poslove, lascivnog i grozničavog, neprestano zatvornog sa starcem, sve dok ga tolerantni gospodin De Kulmje ne istera napolje?

U to su vreme pričali da je markiz zadužio dečka Manijara da u gradu, kod zanatlija koji su radili za ludnicu Petit Mezon, kupuje sirove veštačke penise, koje je par zatim obrezivao i prilagođavao razmerama i sve sumanutijim zahtevima gospodina De Sada. Govorilo se i o bičevima za pse, naručivanim kod jednog obučara iz Marea, i o kutijama sa iglama za šešir u tako velikom broju prevazilaze čak i potrošnju neke glumice.

Događa se čak, dodaje opat, da se gospodin De Sad i po dobrih sat vremena posmatra u ogledalu, vukući kožu na licu, pritiskajući očne duplje, bušeci obraze krutim prstima kao da želi da dodirne kost. Tada se može čuti kako vređa, ili kako jauče, ili srdito jadikuje.

– Čak sam razaznao njegove reči – zaključio opat tiho.

– Recite.

– Govorio je da neće još dugo. Da će imati njegovo telo, ali ne i njegovu glavu. Bilo je to zbrkano. U isti mah i veoma razumljivo i veoma nejasno. Na kraju sam uhvatio nekoliko reči, ponovio ih je nekoliko puta: „Moja poslednja lobanja! Moja poslednja lobanja!“ Što dobro pokazuje do koje mere taj bezbožnik može da potone u nesuvislost.

IV

Opatu Flereu je dvadeset osam godina, ima prefinjeno i mršavo lice, a u struku stegnuta riza otkriva telo bez sala i prefinjeno držanje. Otkako ga poznaje, mada zazire od njegovog zanimanja i uporno ga vređa čim ostane sam, gospodin De Sad ceni njegove posete, jer mu je izgledalo da je na ono što govori prosvetiteljstvo uticalo više nego na ono što govore njegove glupe kolege.

– Evo mog sveštenika! – uzvikuje markiz, tog jutra odeven u sivi baršun – siva boja odela ističe plavetnilo očiju, a mladi opat ne može da se ne seti afere sa bombonama sa španskom mušicom, u Marselju, afere čiji mu je dosije Montesku predao na ruke kako bi ga poučio. Jun 1772. Opis krivca dale su noćne dame koje je surovo izbičevala i zatočila jedna ohola osoba sa svojom svitom, plemić srednjeg rasta, punačak, plavokos, punog lica i plavih očiju. Kao da ta plavetnost šokira, kao vrhunska nepristojnost i anđeoska provokacija, u bordelu na dalekom jugu.

Upravo te plave oči zure u sveštenika, koji ne uzmiče pod njihovim plamenom. U to doba dana gospodin De Sad je razigranog raspoloženja. Ne računajući to što ga poseta krepi i laska mu. Četiri zida, svežnjevi ključeva, beskrajni i dva puta zaključani holovi, zatvoreni vrt, drveće obrezano u obliku zida, čak i kapela, čak i groblje u zatvorenom prostoru...

– Dragi božji čoveče, dragi moj opate, ne možete znati da sam napisao izvesni *Dijalog sveštenika i samrtnika*. To je staro, sitnica – još jedna – koju sam izgubio u Bastilji... Dakle sveštenik i samrtnik. Baš kao ovoga jutra! Hu! Hu! Hu!

– U vama nema ničega od samrtnika.

– *Chi lo sa*, dragi moj prijatelju, *chi lo sa*. Ne znate ni dan ni sat, kao što kaže vaša prokleta Biblija.

Opat se prekrsti.

– Neću tolerisati... Naposletku, previše dobro mi je poznata, gospodine moj domaćine, vaša sklonost provokaciji...

– Ne, prijatelju moj. Stvar je ozbiljnija. Vaš Bog je mrtav. Ili, bolje rečeno, nikada nije rođen!

Starac je najednom podigao glas, pogled mu je nepomičan, krupno telo podrhtava i trza se od uzbuđenja.

– Nikada nije rođen, čujete li me! Nikada nije rođen, mrtvoroden, crknuti fetus, mrtvorodeni vaš Bog, dragi moj opate, i gle, raspeće koje vam se klata o vratu, da raspeće, gadni visuljak, znate šta ja radim sa vašim raspećem, serem se na njega, na vaše raspeće, da, kenjam na njega, serem se na raspeće i na sina Božjeg i na Boga Oca i na čitavu svetu prevaru, hu! hu! sveta prevara...

Mladi sveštenik je pohitao u pomoć starcu koji se guši od gneva, ljubičast, crven kao bulka, stomak mu se trza, podiže noge pred sebe, mlati stopalima po vazduhu.

– Sirće! Gde je sirće! – viče mladić koji pretura po velikoj komodi, kvasi ubrus, lupka po čelu ludaka koji se guši. Tečnost curka niz mlohove obraze, uliva se u uglove usana... U tom trenutku gospodin De Sad više nije legendarni nadmeni aristokrata, nego staro telo, perutavo i crveno, naduveno od gihta, čireva, tečnosti zgusnutih od previše zločina. Ali sveštenik se najednom odmakne, unezveren, prestravljen, zato što je nekakva metalna aura, fosforescentna i vrela, boje sumpora i na mahove užasno sjajna, počela da odašilje svetlost oko masivnog tela markiza zavaljenog u fotelju. Oplata od svetlosti poput nekog nematerijalnog, ali nesporno đavolskog oklopa, a mladi opat Žilijen Mari Flere, izaslanik Ministra unutrašnjih poslova njegovog veličanstva Luja XVIII, kralja Francuske, ponovo se prekrsti i prestravljeno odmakne poskočivši unazad.

V

Poseta je skraćena napadom gneva gospodina De Sada i neobičnim mehurom koji se upalio – opat je to jasno video – oko starčevog masivnog tela. Pred podne mu je dijagnostikovana sinkopa, doktor Duse je bio pozvan da pregleda manijaka.

Mladi lekar je opčinjen svojim pacijentom. Već na početku njihovog viđanja na njega je ostavila snažan utisak fantastična sličnost čoveka i legende o njemu – legende koja ga oduševljava, pročitao je sve markizove knjige koje je uspeo da pronađe, a saučesništvo sa Flereom omogućilo mu je da baci pogled u pravni dosije. Stalo mu je do toga da starcem raspolaze dovoljno dugo kako bi ga proučavao, ispitivao, napisao memoare – zašto da ne? – nakon smrti gospodina De Sada, memoare koji će mu osigurati ugled u naučnom i medicinskom svetu.

Tog jutra, njegova dijagnoza je bezazlena. Nema razloga da prebacuje pacijenta u neku ozbiljniju bolnicu. U stvari, reč je o trombozi, mladi čovek joj je savršeno prepoznao simptome, lečiće gospodina De Sada posve diskretno i uz puno poznavanje činjenica.

Markiz ima poverenja u njega.

– Želim da vi pročitate moj testament – kaže mu starac tokom nove posete.

– Vaš testament? Nemam pravo na to. Potreban vam je beležnik. Ili opat, uz pomoć predstavnika direktora Doma.

– Besmislica i zloupotreba položaja! Ja hoću da ga pročitam vama, svom lekaru. Do vas mi je stalo. Papira što se tiče, kada vam budem govorio, uvek ćemo moći da se vratimo na njega, predaću vam ga, biće tu još detalja. A sada slušajte. Dragi moj doktore, evo srži moje poslednje volje. Srži!

– Nemam pravo...

– Ćutite. Srž. Prvo, zabranjujem da se moje telo podvrgne autopsiji. Dobro mi je poznato da je to ovde običaj, sistematski se obavlja autopsija u prvim satima nakon smrti. Kada je o meni reč, kada je reč o mom telu, apsolutno to zabranjujem. AP-SO-LUT-NO, čujete li me!

Duse potvrđuje klimanjem glave. Ali i dalje ćuti.

– Zakunite se, doktore Duse! Zakunite mi se da neće biti autopsije! Da ćete se, ako bude potrebno, suprotstaviti silom. Ili oglašivanjem!

Duse se zaklinje. Bled je.

– Drugo – nastavlja gospodin De Sad snažnim glasom – gotovo da viče – zabranjujem da se bilo kakav krst, bilo kakav religijski znak, podigne nad mojom lešinom. Nikakva gadost od krsta, nikakav religijski znak! Čujete li me, doktore Duse, nikakav krst! Nikakva svinjarija od krsta!

Gospodin De Sad gori, kašlje, davi se, riga sluz, ponovo se guši u fotelji, stomak mu se trese, maše nogama. Lice mu je postalo purpurno, iz plavih očiju šikljaju suze gneva.

Zabrinuti Duse je potvrdio, ponovo se zakleo, obećao da će ispuniti volju gospodina markiza, da će zaobići običaj, po potrebi se oglašiti o pravilnik Doma.

– Zakunite se glasnije! – sada vrišti starac. – Neka vas moja stara lobanja čuje... Moja poslednja lobanja. Hu! Hu! Hu!

Starac se srušio. Zatvorenih očiju, zašiljenog nosa, sa ogromnim poodčnjacima koju su se iznenada pojavili. Crvena boja lica prešla je u sivu, koja olovnim čini oznojene obraze. Duse je pritisnuo grlo, opipao srce, zatvorio usta što su visila, balaveći na okovratnik od baršuna, i najzad je opipao pacijentov puls.

Starac se najednom uspravi u fotelji pružajući ruku pred sebe, pravi kretnju kao da obara neki veliki zamišljeni krst u sredini prostorije, samo on ga vidi, viče, osuđuje Hrista i njegove obožavaoce na udarce i plamen.

Duse mu špricem analno daje sedativ, gospodin De Sad je izložio pozadinu, voda puna laudanuma sada žubori između

starčevih guzova, a on ispušta kratke uzvike kao štene, skiči, neprestano mu grgolji u grlu kao odgovor rektalnom grgoljenju. Prvi je put da doktor Duse ima priliku da vidi markizove intimne delove. Za sada, ne navaljuje. Ipak je zapazio povrede na analnom naboru oivičenom crvenim, poput neke vrste hronične rane, pogoršane upotrebom instrumenata za penetraciju ili prinudu. Zjapeći anus, obrubljen poput voćkastog dragulja, boje žeravice, šumske maline, ružičasto crveno nad senkom u koju bi želelo da pozove. Doktor Duse se pita. Zaprepašćenost i divljenje. Šta radi markiz, šta još radi kako bi dospao do te čudne rupe? Ko povlađuje tom poroku? Koji to čudovišni glatki ili suptilno iskrivljeni predmeti probijaju to zaneseno i crvenkasto debelo meso? Ta svinjska, hroptava, roktava lascivnost, ta gomila mesa što dahće i obeznanjuje se pod naletima palice. I sve to služi kao omotač, kao grešna telesna podrška najoštrijem i najslobodnijem duhu svog veka.

Još trenutak mladi doktor zamišlja, nagađa, zamera sebi što se zabavlja time. Zato što bolesnikovo stanje dopušta da se predvidi ne tako daleki kraj, uskoro će biti potrebno zaroniti dublje u gospodina De Sada kako bi se bacilo nešto svetlosti na te čudesne tamnocrvene tragove na njegovoj zadnjici.

VI

Letnja noć 1814. godine, noć nad Marnom koja osvetljava svoje obale, ni daška noćnog povetarca, ni daška vetra, nekakva lakoća oživljava i obasipa samotne i osenčene predele. Ništa se ne mrda oko Šarantona, ni u tesnoj varošici, ni na rečnim mostovima, ni u šumacima na bregovima, sve je valovito, a mesec baca zrake nalik na fosforescentne linije. Ništa se tu neće dogoditi. Nema se šta videti. Ni odgonetnuti. Nema se šta iznenaditi u tim pustolinama kroz koje prolazi samo pretnja, bez imalo nade, početkom i krajem čovečanstva.

U dva puta zaključanom Domu, zvuci zabrinutosti dopiru iz dvorana, iz soba, iz ambulante, pozivi zatočenika što ih dave košmari, jauci zatvorenih snova, tužbalice i mumljanja bolesnika zanavek osuđenih na svoju tamnicu. Ludilo osvaja. U svim snovima vlada utvara unutrašnjosti i spoljašnjosti. Čelija, ključevi, zidovi i slobodni vazduh na kojem se mogu širiti.

Zastrašujuće hrkanje, ili brujanje puno nerazumljivih reči neprekidno dopire sa mesta na kojem je zatvoren gospodin De Sad. I ako ućutkamo svoj strah, ako pridemo i glave zalepljene za njegova vrata oslušnemo filozofov istrzani san, jašnije ćemo uočiti kako mu iz grla prepunog guste pljuvačke i sluzi gadne poput njegove mašte izlazi kiša reči koje tiskajući se nagrću iz njega i galopiraju u ravnodušnoj senci. Ovaj štićenik Doma – to se ne može poreći – darovan je silovitim poljupcem sukube. Ili je reč o grimorijumu, tom nizu reči što su skrenule s pravog puta, a diktira ih sama srž čudovišta? Nadahnutog naopakim gospodarom skladišta senke?

Zadrhtimo na pomisao da dešifrujemo taj tekst. Oprezno zapušimo uši, zabrinuto krenemo u obilazak Doma. Nije da

ne primećujemo da se ispod vrata gospodina De Sada provlači neka naročita svetlost, ne zraci normalnog osvetljenja svećom ili uljanicom, nego neka žuta ili sumporna vatra, poput one što je duh zla raspaljuje na jezovitim mestima u noćima pred javno pogubljenje, pod nogarima oko kojih lutaju psi.

Ludi spavač, san filozofov na žeravici odsustva Boga.

Zatvorenost, prinuda, pustoš, eksplozija ideje i žudnje.

Šaranton, letnja noć 1814. godine, sukuba poslata iz ništavila jednoj lobanji što ništavilu je prijatelj.

VII

Još jedna osoba, već smo je pomenuli, posećuje gospodina De Sada – dvolična curica, pomenuta Magdalena Lekler, kćerka jedne od bolničarki u Domu – majka Lekler u toj kući obavlja i dodatni posao kućepaziteljke. Stoga je na pravom mestu da zna šta se dešava i priča, kako u Šarantonu tako i u njegovoj okolini.

Ta damica Magdalena Lekler šegrtuje za peglačicu u Domu u Šarantonu. To je prava mala drolja pod prividno anđeoskom spoljašnjošću. Za nekoliko „sličica“ – tako on naziva srebrnjake ili bakrenjake koje joj daje – pomaže gospodinu De Sadu u radnjama na koje ga navodi njegova neutaživa žed za užitkom. A i curica dobija svoje.

Magdalena Lekler je prvi put posetila markiza kada joj je bilo dvanaest godina; od tada se njena prilježnost nije smanjila uprkos nadzoru gospođe Kene, zvanične ljubavnice, ali Konstans Kene stari, zamara se, prepušta gospodina De Sada njegovom ludilu. Gospodin De Kulimje, nekadašnji direktor Doma, odlučio je da zažmuri. To lukavstvo ga zabavlja i uzbuđuje. Događa se da pozove devojkicu u svoju kancelariju i primora je da iznese mnoge pojedinosti o njenoj „službi“. Uz pretnju da će, ako nešto sakrije, biti kažnjena najstrožom kaznom zbog zaobilaženja istine. Mala gadura se ne da moliti i izveštava o svim postupcima na koje je prinuđena.

Gospodin De Sad je, dakle, slobodan, iako je zatvoren u četiri zida, da se prepušta najgorem razvratu uz „užasne“ krike, što će potvrditi nekoliko svedoka nakon njegove smrti – zatočenik koji je svoj gazda, kao da se sklonio u vlastiti neosvojivi zamak u velikoj šumi punoj trnja, ili u nekom do

te mere planinskom i strmom predelu da nikakva policija niti bilo kakva druga intervencija ne mogu omesti zadovoljenje njegove besomučnosti.

Uskoro šesnaestogodišnjakinja, Magdalena Lekler je mršava, kost i koža, bleđa, sa malim, gotovo ravnim grudima, a zbog mršavosti izgleda viša nego što jeste. Izdužene butine. Stidna zona sa finim dlakama koje se ne kovrdžaju, ravna zadnjica, široka stopala, mršave noge i, ako se vratimo na lice, budemo osupnuti obrazima upalim u bledilo koje ističe bledoplavi pogled. I zaobljenost usta, usana koje, rastvorivši se, otkrivaju neočekivano bele zube.

Isto tako iznenađuju kratkotrajno pojavljivanje čitave osobe i snažna i nezasita senzualnost koja živi u tom telu, prožima ga, bez bojazni i griže savesti pokorava svakom pozivu na porok.

Majka Lekler, bolničarka-kućepaziteljka, ne čini ništa da je spreči da se povinuje zakonima gospodina De Sada. Ti su zakoni često strogi, ona to zna. U mnogo navrata je otkrila trag biča i nekog drugog oruđa za kažnjavanje na bokovima i butinama svoje kćerke, koja čak više nema snage da se usprotivi majčinom pretresu kada se vrati iz markizove sobe. Majka Lekler je primetila tragove krvi, koji nisu bili posledica periode već krvarenja iz zadnjice ili iz nečega drugog, bog će ga znati sa tim matorim jarcem. I iako Lekler više ne gnjavi svoju ćerku otkako joj gospodin De Sad redovno uručuje lepu sumu „sličica“, na svom je radnom mestu više nego dobro obaveštena o onome što se, pri svakoj poseti „malene“, događa u hermetički zatvorenom apartmanu tog bezobzirnog štićenika Doma.

VIII

Štićenika doma koga, u ovom času, zatičemo oduševljenog dolaskom „malene“.

– Nisi došla juče – grdi je, mrzovoljno, očinski, ali ne oduštajući od krutosti gospodara tela i duše drugog.

Malena zna svoj posao. Savila je kolena i okretno podigla košulju do okovratnika, razgolitivši leđa i mršava ramena u pozii tihog pokoravanja.

– Ne. Ne sada – tiho kaže starac. – Pre svega, imaš nešto drugo da radiš. Da *radiš*, čuješ li me, mala gaduro!

– Milsim da sam malo sprečena. Ne zamerite mi, gospodaru moj, samo sprečena, vratiće se to...

– Sprečena, sprečena, e to ćemo da vidimo.

– Gospodine, preklinjem vas, ne kašiku, to prejako boli!

– Onda se napni. Pomući se. Pokreni prekrasne sfinktere svog dupeta od ruže i ljiljana. Hajde! Seri! Na izvršenje!

Curica se nadvija nad porcelanski lavor koji je markiz gurnuo pod nju. Muči se toliko da joj od napora suze šikljaju iz očiju i sa obraza joj se kotrljaju na bela kolena.

– Hajde! Napni se još jednom! – zadihao se gospodar, crven kao bulka, gušeći se od nestrpljenja.

Najpre pristiže mlaz urina, a gospodin De Sad jednim prstom pokupi malo tečnosti iz lavora i odmah je prinese ustima.

Potom se čuje prdež, dug, vlažan, mirisan, pa mali, okrugli komad izmeta, lepo oblikovan, padne u baricu uz prigušeni zvuk.

– Donesi, prasice!

Devojka je uzela tamnu lopticu palcem i kažiprstom, i obo-renog pogleda, skrušenog držanja, prinela je svom gospodaru.

– Probajte, gospodaru. Ovo je telo moje.

Gospodin De Sad je uzeo izmet, pa ga prineo ustima i za-grizao.

Devojka prstima zahvata malo svoje mokraće, pa prinosi i nju.

– Pijte, gospodaru. Ovo je krv moja.

Gospodin De Sad jede i pije, vidi se da glumi zadubljenost u misli. Uvredljiv prizor. Sada se čini da spava u svojoj fotelji, izvrnut, isturenog stomaka, a malena mu je izvaljena u krilu, i mogli bismo se zapitati da li se ovde upravo odigrala jedna ogavna scena, besramno huljenje, pred kojim svaki pošten čovek može samo da se gnuša, ili već gotovo sat vremena prisustvujemo sceni u kojoj nad lešom bdi pobožno iznureno dete što ga je san prevario tokom obavljanja kćerinske dužnosti.

IX

Nešto kasnije zatičemo tu mladu osobu u poslu između butina gospodina De Sada, koji je bez gaća i stenje. Ona drži poveliki veštački penis i pomera ga i pomera u gospodarevom napetom rektumu, „zabodi dublje“, viče gospodin De Sad, „nevaljalice! prasice! ne šteti me! Zabodi! Pritisni! Ah, pritisni jače!“ I taj čin traje toliko dugo da su pacijentovi krici privukli družinu veoma znatiželjnih bolesnika, koji su prilepili uši za njegova vrata.

– Klistiraju gospodina De Sada – kaže, ne obraćajući se nikome posebno, doktor Duse kako bi sprečio skandal. – Gospodin markiz mnogo pati. Bolje bi vam bilo da ga žalite nego što se okupljate tu kao mušice.

Ludaci se kikoću i razilaze.

Tog jutra je čin sodomije uspeo, „u celini“, kako kaže gospodin De Sad, zato što je malo semena kanulo na posteljinu iz kratke palice; devojka ga upija pomoću maramice sa izvezenim markizovim grbom – zlatna osmokraka zvezda u kojoj se nalazi orao raširenih krila – pa je smota kao lopticu i baci u korpu od slame. Izgleda snažno potresena – „sva dirnuta“, beleži gospodin De Sad u svoj *Dnevnik* i crta kružić uz datum od tog jutra, što znači da je sodomizacija krunisana uspehom. Tako on nabraja svoje podvige zatvorenim rečnikom kao što je zatvorena ćelija u kojoj se već jedanaest godina odigravaju te stvari i život gospodina De Sada. Šifrovani, zakopčani, zaključani rečnik, po uzoru još i na izolovanost, zatvorenost, tajnost u kojoj uživaju slobodni duhovi iz njegovih pripovesti.

Podsećanje na šifre:

- sume isplaćene Magdaleni i majci Lekler, u vidu krupnih ili sitnih metalnih apoena, to su „sličice“;
- uspešna sodomizacija, to je kružić, doslovno crtež kružića precrtanog kosom crtom;
- niz uzajamnih svinjarija sa Magdalenom, to je „soba“;
- kada se Magdalena uzbudi, ona je „dirnuta“;
- imati periodu, to znači biti „bolesan“; to dovoljno pokazuje da je za gospodina De Sada ženski kalendar mana izjednačena sa nekom patologijom, a uskoro i sa greškom koju treba kazniti. Beleška iz *Dnevnika*: Magdalena je bila „bolesna“, „odsekla je dlake sa pičke“. Uprljana, dakle neposlušna, sama se obeležava, sama skreće pažnju na sebe razgolitivši se, pre nego što će je gospodar kazniti kao krivu životinju. Starac je šiba prutevima, bičem za pse, čak je udara metlom, kao što je tukao prostitutke iz Marselja u aferi sa španskom mušicom.

Magdalena žudi za tim scenama. Evo je privezane snažnim uzicama za jedini sto u prostoriji, potpuno razodevene, sa zjapećim polnim organom. Gospodin De Sad uzima iglu i brižljivo je zariva u mršave butine. Devojka vrišti i uvija se tako sputana. Igla istražuje i nanovo ubada, gospodin De Sad je zabada dublje, pa okleva, najednom je surovo zabija u tajne usne, potom u odškrinute butine koje podiže kako bi pronašao anus, gde vrh takođe radi. Magdalena ponovo vrišti. Potom se igla penje uz glatko telo, gubi se i zariva u dojke, vrti se u mišiću i nervima mršave bradavice, žrtva ispušta oštre krike.

– Dobra mala – mumla dželat. – Kao nagradu ću da ti drkam.

Sa gipkošću neobičnom za tako krupnog čoveka bacio se među malo raširena devojčina kolena, pred stolom, pa grabi njen polni organ, uranja u njega prste i jezik, izvlači krike, vezano telo se izvija, i markiz viče „Nevaljalice! Prasice! Ah kako volim da ti drkam, kučko!“

Već neko vreme oko čudovšita je upaljena nekakva svetlost. Taj omotač, ili auru, ili paru od sumpora, od paklene žeravice, vezana zatočenica ne vidi. Ali neko neoprezan ko

POSLEDNJA LOBANJA MARKIZA DE SADA

bi tog trenutka provalio u sobu gospodina De Sada ugledao bi krupno telo nalik baklji, plameni i penasti izvor svetlosti nagnut nad polumrtvu devojkicu u pomrčini sobe.